

blažena otroška duša, ki mu sije iz oči, polna tihe prošnje in želje, ves ta neskončno, nepopisno ljubeč izraz omehča skrbno mamico, in njena materalinska ljubezen je tako velika, tako topla, da se ji zasmili Jankec in ga pusti še doli igrati se med otroki . . .

Ampak nečesa se boji Janko še vedno, četudi je oče daleč od doma . . . Vedno oprezno pogleduje do hišnih vrat, kadar se odpro . . . boji se, da bi se ne prikazal jaz, njegov učitelj.

Kadar me zagleda v veži, popusti mahoma svojo igro in se poslovil od svojih prijateljev. Ti žalostno gledajo za njim in so potrti, ker se brez njega ne morejo igrati nobene igre.

In Janko pride k meni, nekak strah je na njegovih licih, in vidim, kako izginja z obraza vsa radost . . . Vsako mojo besedo lovi z otožnimi, bojazljivimi očmi in sram ga je, da bi ga kaznoval vpričo tovarišev, ki jim je bil pred trenutki še poveljnik in kralj . . . Vsi se ozirajo name nekam z jeznimi očmi, kakor bi bili pripravljeni žrtvovati zanj življenje. Samo najmlajši paglavček me gleda s škodoželjnim veseljem in komaj čaka, kdaj bom potegnil za ušesa poglavarja, ki ga je zadnjič tako neusmiljeno sunil v rebra . . .

Kazen za neposlušnost prejme šele v sobi, če nima v redu svojih nalog, ker sem mu po naročilu očetovem prepovedal ostaviti sobo prej, preden se ni vsaj deloma pripravil za šolo . . .

Janko se prav lahko in hitro nauči svojih nalog. Samo razmišljen je rad kakor so vsi otroci, ki so živahni.

Za razmišljenost bi ga moral že večkrat kaznovati, pa mu prizanesem, ker me rad sluša.

Jako radoveden je časih. Vprašuje me kar med poukom o raznovrstnih rečeh, a na vsa tista vprašanja mu odgovorim navadno po uri. Najrajši me vprašuje o puškah, topovih in o vojnah.

Zimski večer.

*Nocoj . . . nocoj
metuljčki beli prileteli.*

*Nocoj . . . nocoj
metuljčki na planjave seli.*

*In tam na gori . . . na sneženi
smehlja se striček mráz:*

*„Dihli . . . hihli . . .
je že čas? . . .“*

*Veselje, smeh
doni čez ravan,
in snežec in deca
se vsiplje na plan.*